

CSONTOS MÁRTA

Virágmagok

*Valaki kimentett benneteket
a szél üregeiből, kiszakított a
folyondárok karjaiból, csőrében
vitt ismeretlen helyekre, hogy szét-
szóródjatok és sokasodjatok mindenütt
még a Nagy Szürkület beállta előtt, hogy
felnyíljon szemetek a félálomból, s érezzétek,
eljött az idő, nincs már több várakozás,
fel kell készülnötök gyorsított maturációra.*

*Most már nem kell nektek szakértő
Isten szavainak tolmácsolására, emelt
fővel foglalhattok helyet az áldozati oltáron,
hol az illat hullámain szépségeitek visszaszáll önmagába.*

*Ki adta nektek a tudást, ki mondta meg nektek,
hol kell felszakítani a kényszerzubbonyt, hogy a
szürke homok alatt rátok találjon a nyár fény-lapátja?*

*Engeditek, hogy vékony, tüzes ujjával belemártsa
testetek a felforrósodott csend matériájába.
Nincs veletek senki más, csak a burokrepezetés
szakértője a nagy Mennybéli Kertész, ki megengedte,
hogy születéskor belenéztek aurájába, s összegyűjtétek
a színeket, s készen álljatok a végső orgiára.*

*Most itt várom nap mint nap, hogy krém-fehér
arcotok egymáshoz szelídülve szent ikont fessen
a megvilágított ég aljába.*

*Együtt várom veletek, hogy kivirágozzanak a kövek,
hogy birtokba vehessétek Isten asztalát.*

*De Napnyugtakor majd ti is visszakülditek gyermekeiteket
a Nagy Gyűjtőhelyre, a kiindulási ponthoz, hogy ismét
és sokadszor helyreállhasson az eredeti rend.*

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr)
költő, műfordító, esszéíró,
gimnáziumi tanár. A Szege-
di Írók Társaságának tagja.
Legutóbbi kötetei: *A meg-
gyűjtött olajág* (versek,
Littera Nova, 2010); *Aforiz-
ma-párbaj* (társzerző Balázs
Tibor, Littera Nova, 2010);
*Szerzők, múzsák, szenvedé-
lyek* (esszé, Accordia –
Littera Nova közös kiadása,
2011); *Egografia 3* (aforiz-
mák, Littera Nova, 2012).

Várakozás

Ülök magam, virág-szívem
mint a csillagok a semmiben
JUHÁSZ FERENC

*Ülök az éjszaka vékonyodó
sötétjében, nem kell, hogy
ébredzenek a fények, nem
kell megvárnom, míg
ágyamban a körvonalak
lassú mozdulattal összeérnek.*

*A történetben is változnak
a hangsúlyjelek, a formákban
megszárad a lényeg, s mikor
az anyagot újra keverem,
már nincsenek túlélő szépségek;
csak szétgurult virágfejek.*

*Az avarban ülök, mint fáradt
őszi madár, s az ég szövetében
meglátom finom árnyad.
Már lángban állnak a csillagok,
angyalok jönnek mélyrepüléssel,
s átültetik a magányos fákat.*

Mozgástér

*Minden csak viszonyítás kérdése,
elég, ha fölkeverem magamban az
egymásra halmozott rózsaszín árnyalatokat,
s próbálok hozzáférni a színkeverékhez,
mellyel átfesthetem a megbabonázott
pillanatot, s azt hiszem, az odatba mártott
papírrózsa valódi lesz, ahogy a kisimult szirmok*

lassú tánccal ölelkeznek a homályban, csak azért, hogy kibéleljék a sötétség fészket, illattal töltsék fel a repedéseket, s beférjenek a mélyrétegek drapériái mögé, hol érzékeny vándor az önmagát hajszoló gondolat.

Fogoly vagyok a talányokkal benépesített, egyszemélyes óvóhelyen, elszántan keringek a lehetőségek felhígult szublimációjában, mint szűk vödörbe kényszerített hal, mely még akkor is világ körüli útra indul, ha felismeri önnön korlátait, mert újra meg újra hinni tud a számára kedvező áramlásban.

Elégtétel

A csendből már mindent kiszakítottam, most itt ülök a falak árnyékában, s látom, a tündérkürt szirmai között megint én vagyok az illedelmes zabigyerek, s ahogy a színek hálót fonnak az elvirágzott lombok fölött, már nincs, aki ecsetével átfessen, nincs, aki fölém szelídítse az eget. Hiába fekszem hanyatt a zöldben, csak halvány körvonal maradok a lábnyomokban.

A csendből már mindent kiszakítottam, s most itt keringek bátortalanul, itt vagyok, mint egy eltévedt hang a jegenyenyár húrján, s várok. Várom, hogy belém költözzön egy gondtalan, könnyelmű utcazenész, s én ott lógázhassam lábam Illés második szekereán, büntelenül; másnaposan.